

суспільства, яка складається зі представників громадянського суспільства України та членів ЄЕСК (Європейського економічного і соціального комітету) для проведення засідань, обміну думками та може надавати рекомендації Раді асоціації. Відповідно до зазначених положень в Угоді Комітет асоціації та Парламентський комітет асоціації повинні здійснювати регулярні контакти з представниками Платформи громадянського суспільства з метою отримання їхньої думки щодо досягнення цілей цієї Угоди.

Спільна стратегія впровадження водної рамкової директиви, а також управління водними ресурсами, включаючи якість води та морське середовище надано у додатку ХХХ до глави 6 «Навколишнє природне середовище» Розділу V «Економічне і галузеве співробітництво» Угоди, де наводиться Директива № 2000/60/ЄС «Про встановлення рамок діяльності Співтовариства у сфері водної політики» зі змінами і доповненнями, внесеними Рішенням № 2455/2001/ЄС і Директивою 2009/31/ЄС.

Водночас Україна має двосторонні угоди, які укладені з усіма сусідніми країнами, що регулюють водоохоронну і водогосподарську діяльність на спільних водних об'єктах, зокрема щодо:

- раціонального використання водних ресурсів для забезпечення потреб водокористування;
- контролю за забрудненням водних об'єктів;
- розвитку мережі моніторингу якості води;
- гармонізації нормативно-технічних (технологічних) критеріїв оцінки якості води транскордонних водних об'єктів;
- контролю паводкових та льодових явищ;
- налагодження системи оповіщення про аварійні ситуації для ліквідації їх наслідків тощо.

Також важливим аспектом політики співробітництва України і ЄС є транскордонний характер басейну ріки Дунай, що спирається на міжнародні зобов'язання у сферах судноплавства, рибальства, охорони навколишнього середовища, зокрема водних екосистем, у тому числі збереження живих водних ресурсів з метою досягнення сприятливого екологічного стану, а також за іншими відповідними напрямками людської діяльності.

Удосконалення правового забезпечення управління водними ресурсами України в контексті європейської інтеграції України передбачає також адоптацію законодавства ЄС у досягненні *acquis communautaire* з урахуванням критеріїв, що висуваються Європейським Союзом (ЄС) до держав, які мають намір вступити до нього.

Список використаної літератури

1. Водний Кодекс України. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/213/95-%D0%B2%D1%80>.

2. Директива 2000/60/ЄС Європейського Парламенту і Ради «Про встановлення рамок діяльності Співтовариства в галузі водної політики» від 23 жовтня 2000 року (Водна рамкова директива ЄС 2000). – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_962.

3. Додатки до Розділу V: Економічне і галузеве співробітництво Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_a11#n8.

4. Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища». – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12>.

5. Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу». – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15>.

6. Закон України «Про затвердження Загальнодержавної цільової програми розвитку водного господарства та екологічного оздоровлення басейну річки Дніпро на період до 2021 року». – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15>.

7. Закон України «Про основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року». – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2818-17>.

8. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011.

Олександр НЕВМЕРЖИЦЬКИЙ

*аспірант кафедри державознавства
і права НАДУ*

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНТРОЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК УМОВА НАЛЕЖНОГО ФУНКЦІОНУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ЗЕМЕЛЬНИХ ПОСЛУГ

Концепція модернізації державно-правової організації, заснована на ідеї сервісного публічного управління, здійснюваного як державними органами, так і місцевим самоврядуванням, – це одна з найбільш популярних теорій в даний час, яка активно розвивається. На думку багатьох аналітиків, які розвивають даний підхід, сервісна держава і мережева методологія вдосконалення управлінської діяльності «виправляють» недоліки бюрократичного стилю управління, вказуючи на системні вади та практичні проблеми взаємодії держави і суспільства

в межах традиційних форм та технологій управління [1; 4; 5].

Відповідно до цієї концепції сектор державного управління повинен бути принципово орієнтований: на надання сервісного продукту (адміністративної послуги), який володіє певним ефектом корисності, оцінюваним отримувачем послуги і суспільством; на створення можливостей і умов для виробництва такого продукту; на гармонізацію цілей та інтересів, ресурсів і потенціалу всіх залучених до процесу надання адміністративної послуги сторін [3, с. 412].

Провідні завдання сучасного етапу державного реформування полягають в остаточному впровадженні сервісної моделі відносин між громадянами та державою, що передбачає наближення останньої до насущних потреб кожної конкретної фізичної або юридичної особи, суттєве підвищення якості обслуговування населення, спрощення різноманітних адміністративних процедур за рахунок застосування інноваційних форм адміністрування тощо.

У контексті реалізації сервісної функції держави в сфері використання та охорони земель створено інститут земельних адміністративних послуг, що, у свою чергу, зумовлює необхідність чіткого визначення їх сутності та видів, виявлення кола проблем, пов'язаних з процесом їх отримання, вироблення стандартів щодо надання доступних, якісних та прозорих адміністративних послуг. Здійснення цих важливих кроків є необхідною умовою у запровадженні уніфікованого правового регулювання у цій сфері суспільних відносин. Подальший розвиток правового регламентування надання адміністративних послуг у сфері земельних відносин має бути спрямований на забезпечення підвищення їх доступності, якості, зручності та прозорості. Цьому має сприяти розроблення правових механізмів контролю надання адміністративних послуг у сфері земельних відносин. Розробка цих механізмів є передумовою для формування ефективної правової політики держави в Україні щодо реалізації фізичними та юридичними особами своїх громадянських прав, свобод і законних інтересів.

Дотримання встановлених стандартів надання адміністративних послуг, зокрема у сфері земельних відносин, має забезпечуватися шляхом належного проведення відповідного державного та громадського контролю. Теоретичним та практичним підґрунтям для реалізації громадського контролю за органами державної та місцевої влади є конституційна норма, викладена у статті 38 Конституції України, згідно з якою громадяни володіють правом участі в управлінні державними справами. У той же час, всі форми контролю – як державного, так і громадського – не реалізуються повною мірою в сучасній вітчизняній практиці. Це стосується як внутрішнього контролю, що поділяється на такі його основні види як стратегічний і операційний контроль, так і зовнішнього контролю, зокрема з боку зовнішніх експертів і громадськості.

Чи не вперше в Україні положення щодо контролю за дотриманням встановлених стандартів у ході надання зазначених послуг передбачаються у проекті Адміністративно-процедурного кодексу України [2], де особливе місце відведено процедурі оскарження бездіяльності, дії чи рішення органу влади, метою якого є захист порушених прав фізичної та юридичної особи. Варто зауважити, що створена на підставі рішення Кабінету Міністрів України робоча група з підготовки проекту Адміністративно-процедурного кодексу України розпочала свою роботу ще в 1997 році, однак дотепер цей важливий нормативно-правовий акт не розроблено і не прийнято.

Отже, сьогодні можна переконалися у відсутності чітко визначених і нормативно закріплених моделей контролю надання адміністративних послуг України. Їх розробка і нормативне закріплення є необхідними умовами подальшого розвитку всієї системи державного адміністрування в країні.

З огляду на наявність суттєвої проблеми сучасного стану надання адміністративних послуг у сфері земельних відносин громадянам України, а саме – якість цих послуг, необхідним бачиться чітке визначення стандартів якості, відповідних вимог, та особливо методів і механізмів контролю, моніторингу та оцінювання цієї якості. Для вдосконалення моніторингу, оцінювання та контролю якості адміністративних послуг в Україні необхідним є об'єднання всіх нормативно-правових актів з питань контролю надання адміністративних послуг у сфері земельних відносин в єдиному документі – Кодексі якості адміністративних послуг, окрім того, необхідно сформулювати нормативно-правову базу стандартизації надання адміністративних послуг незалежно від місця їх надання та бюджетних можливостей суб'єктів України і органів місцевого самоврядування, розробити і прийняти окремий закон України «Про громадський контроль в Україні», чітко визначити механізми відповідальності органів влади і управління, що надають послуги, у всіх проявах, які повинні бути нормативно закріплені, прозорі та легкі в застосуванні.

Список використаної літератури

1. Моделі ефективності державного управління: монографія / В. С. Загорський, М. Д. Лесечко, І. І. Артими, Р. М. Рудницька; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Львів. регіон. ін-т держ. упр. – Л., 2010. – 100 с.
2. Проект Адміністративно-процедурного кодексу України (реєстр. номер 11472 від 03.12.2012 р.) / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://wl.cl.rada.gov.ua>.
3. Трифонов Ю. Н. Сервисность современного государства / Ю. Н. Трифонов, М. В. Шуклинова // Современное общество и власть. – 2016. – № 3. – С. 410 – 416.

4. Туркова О. К. Сервісна спрямованість надання адміністративних послуг в Україні: процедурні аспекти / О. К. Туркова // Право і суспільство. – 2015. – № 5.2 (3). – С. 189 – 194.

5. Яценко В. А. Основні завдання та пріоритети сервісно-орієнтованої державної політики в Україні / В. А. Яценко // Теоретичні та прикладні питання державотворення. – 2016. – Вип. 19. – С. 80 – 90.

Аліна НЕДІЛЬКО

*старший викладач секції
державного управління і права
кафедри фінансів і банківської справи
Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка*

ХАРАКТЕРИСТИКА СУЧАСНОГО ЕТАПУ РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Одним із найважливіших завдань сучасного державного будівництва в Україні залишається питання системно-структурної організації органів виконавчої влади. За останні 20 років центральні органи виконавчої влади багаторазово реформувалися. Останні перетворення системи, що були започатковані постановою Кабінету Міністрів України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 10.09.2014 р. № 442 [2], передбачають істотне інституційне та функціональне скорочення контрольно-наглядової діяльності в державному управлінні. У цілому вітчизняна система центральних органів виконавчої влади поступово наближається до європейської, але чекати повної уніфікації українського та європейського законодавства щодо центральних рівнів державного управління не слід.

Діюча модель державного управління у різних сферах і галузях господарства носить високого ступеня централізований характер. Така модель відповідає завданням стабілізації держави, але не відповідає потребам її модернізації. Прийняття Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 р. № 333-р, створили передумови для вироблення нових підходів до системи державного управління, що має ґрунтуватися на засадах децентралізації, партнерства між державою та місцевим самоврядуванням [4].

Важливою ознакою демократичності державного управління є відкритість та прозорість адміністративних рішень, а з-поміж їх складових основним завданням стає забезпечення інформаційної відкритості, створення умов для доступу кожного громадянина до інформації про діяльність органів виконавчої влади. Інформація завжди виступала основою прийняття будь-якого публічно-владного рішення,

але зараз вона стає стратегічним ресурсом соціально-економічного та громадсько-політичного розвитку. Формування ж інформаційного суспільства як нового типу соціальної організації вимагає нової якості організаційного механізму та порядку функціонування органів виконавчої влади.

Відкритість та прозорість влади передбачається концепцією електронного урядування, яка на сьогодні поступово впроваджується в Україні. Розпочався процес запровадження даної концепції в 1994 році з прийняття Законів України «Про захист персональних даних» та «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», хоча найбільш вагомим стало приєднання України у вересні 2011 року до міжнародної Ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд», спрямованої на підвищення рівня відкритості та прозорості державного управління, залучення громадськості до формування і реалізації державної політики, подолання корупції та впровадження нових інформаційних технологій для покращення державного управління та прийняття у 2011 р. Закону України «Про доступ до публічної інформації» [1]. Цей Закон з метою забезпечення прозорості та відкритості суб'єктів владних повноважень визначив правові засади, порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, та інформації, що становить суспільний інтерес. Важливо, що цей Закон відповідає європейським стандартам і за міжнародним рейтингом забезпечення права на інформацію, розробленим міжнародними організаціями «Доступ до інформації у Європі» (Access Info Europe, Іспанія) та Центр права та демократії (Centre for Law and Democracy, Канада), посів 8 місце серед 89 країн світу.

Основними напрямками впровадження Ініціативи на сьогоднішній день визначено:

- сприяння діяльності інститутів громадянського суспільства, їх участі у формуванні та реалізації державної політики, забезпечення доступу до публічної інформації;
- підвищення якості надання адміністративних послуг;
- впровадження технологій електронного урядування та розвитку електронної демократії;
- запобігання і протидія корупції [5].

Дані напрямки активно розвиваються на сьогодні, але на нашу думку найбільш важливими для покращення публічного управління та його системи є підвищення якості надання адміністративних послуг та вдосконалення електронного урядування в Україні.

На сучасному етапі розвитку системи публічного управління важливе місце займає місцевий рівень, саме на місцевому рівні починають максимально проводитися запровадження європейського досвіду та реформування системи державного управління з переходом до системи публічного управління. На місцевому рівні найважливішим